

ΚΑΘΟΜΟΥΝΑ στη πολυθρόνα και όταν έβλεπα στην ελληνική οθόνη τον πύρινο εφιάλτη να καταβροχθίζει τα πανέμορφα δάση της Αττικής μου ήρθαν στο μυαλό μου τα γεμάτα πίκρα ποιητικά λόγια που είχε γράψει μια μαθήτριά του Δημοτικού Σχολείου Αμαρουσίου: «Τα δέντρα κλαίνε. Ένας άνθρωπος αδιάφορος περπατάει. Την ομορφιά της φύσης δεν κοιτάει. Ένα σπύρτο ανάβει, το πετάει και πυρκαγιά ξεσπάει. Τα δέντρα καίγονται, πονάνε. Απεγνωσμένα να σωθούν ζητάνε και οι άνθρωποι αδιάφοροι κοιτάνε. Λίγοι είναι εκείνοι που πονάνε». Και έβλεπα τους πολιτικούς αντί να φορέσουν τον τρίχινο σάκκο και να ψελλίσουν το «Mea culpa», «δικό μας το λάθος», αυτοί έπαιζαν μπροστά στις κάμερες το παιχνίδι της κολοκυθιάς. Και μιλάω με αγανάκτηση και πόνο γιατί στα φοιτητικά μου χρόνια περνούσα τις ανέμελες ώρες μου κάτω από τα όμορφα τα αγέρωχα έλατα της Πάρνηθας, τις γηραλέες τις βελανιδιές και τα ευωδιαστά πεύκα της Πεντέλης. Δεν κουράζονταν τα μάτια μου να κοιτούν. Τι όμορφα που ήταν! Τι φταίει που χτύπησε και αυτή τη φορά η πυρκαγιά τις όμορφες αυτές περιοχές;

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ τους οι κατακαμένοι μίλησαν για παρανομίες, αυθαιρεσίες, καταπατήσεις, οικοπεδοφαγίες στις περιοχές που χτύπησε και αυ-

Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά

τή τη φορά η πυρκαγιά. Και είναι από χρόνια κοινό μυστικό ότι οι περισσότερες πυρκαγιές στην Αττική, λόγω της μεγάλης αξίας που πήρε το έδαφος, γίνονται σκοπίμως, από πρόθεση και οφείλονται σε οργανωμένα συμφέροντα και σε οικοπεδοφαγία. Δεν τα γνωρίζουν όλα αυτά οι εκά-

ΒΑΣΙΚΟΣ λοιπόν λόγος των πυρκαγιών –εμπρησμών είναι η οικοπεδοποίηση, με το προβάδισμα να έχει η Αττική, που την καίμε για να τη βγάλουμε στο σφυρί. Και σε αυτό συνέργησαν με αγαστή σύμπνοια οι ιδιώτες για να αρπάξουν, οι εργολάβοι για να τα αρπάξουν και οι κρατι-

Κρατο – παθείς και Αυτο – παθείς

στοτε κυβερνώντες, οι κρατικές υπηρεσίες, που θεωρητικά προστατεύουν το περιβάλλον της Ελλάδας μας; Και αν δεν τα γνωρίζουν δεν έχουν ούτε μάτια να δουν από τις τηλεοπτικές εικόνες τις βίλλες μέσα στα δάση που καίγονταν; Σε δασική περιοχή είναι νόμιμες οι βίλλες;

κοί αρμόδιοι για να αρμέξουν και αυτοί από την αρπαγή. Ένοχοι, για την πύρινη λαίλαπα που καταβρόχθισε δασικές εκτάσεις της Πατρίδας μας, σπίτια, καλλιέργειες και υποδομές, δεν είναι μόνο οι κάθε καιρού κυβερνώντες τη λιανή τούτη χώρα μας, αλλά εξίσου είναι και ενοχή όλων των

Ελλήνων, όλων των «αναρμοδίων», αφού χρόνια και χρόνια σωπαίνουμε και αδιαφορούμε για τις αυθαιρεσίες, τις καταπατήσεις, τις οικοπεδοφαγίες και για όλες τις εγκληματικές τερατωδίες που διαπράττονται γύρω από την Πατρίδα μας. «Ο μη αναμάρτητος πρώτος τον λίθο ας ρίξει».

ΤΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ! Λιθοβολούμε τους άλλους, ενώ εμείς παρακολουθούμε θεατές τα αυθαίρετα, τα μπαζώματα και τις αρπαγές και λουφάζουμε, είτε με την ελπίδα να τρυγήσουμε και εμείς κάπως κάποτε από αυτές σαν λύκοι που χαιρόμαστε την αναμπουμπούλα, είτε με το γνωστό άλλοθι της ομφαλοσκοπίας, «Εγώ θα βγάλω το φίδι από την τρύπα;». Και τα φίδια μυριοπληθαίνουν ακράτητα, η Πατρίδα μας βουλιάζει μεταφορικά και κυριολεκτικά, το κράτος σαπίζει, οι πολίτες «τη βγάζουν» κουτσά στραβά, χωρίς να υποψιάζονται πως σε κάποια γωνιά τους παραμονεύουν οι Ερινύες. Και ποιος ακούει τα «φληναφήματα» του γέροντα Σόλων: «Νομίζω πως εκείνη η πόλη ευτυχεί και προπάντων σώζει τη δημοκρατία, όπου και όσοι δεν έχουν αδικηθεί καταγγέλουν και τιμωρούν τον αδικητή, όπως και όσοι αδικήθηκαν». Τώρα που έχουν γίνει όλοι οι Έλληνες αδικητές, θέσει και προθέσει, ποιος τρελάθηκε να καταγγείλει τα γένηα του;

Παρουσίαση βιβλίου για τους Έλληνες που πολέμησαν στο Βιετνάμ

«Αν και πέρασαν 40 χρόνια, το Βιετνάμ είναι ακόμα μέσα μου και δεν φεύγει με τίποτα. Το ίδιο συμβαίνει και σε πολλούς άλλους βετεράνους. Τα δάκρυα τρέχουν όταν οι αναμνήσεις μάς πηγαίνουν στα γεγονότα της εποχής εκείνης. Τα παιδιά, οι άμαχοι, οι φαντάροι, που έχασαν την ζωή τους. Το αίμα, οι βόμβες, οι φωτιές, οι καταστροφές είναι μέσα στον εγκέφαλό μας και θα μείνουν για πάντα».

Είναι λόγια του ομογενή Αναστάσιου Κυρίτση, που πολέμησε στο Βιετνάμ. Οι φριχαστικές αναμνήσεις του ίδιου και δεκάδων άλλων Ελλήνων της Αυστραλίας από τον πόλεμο του Βιετνάμ περιλαμβάνονται σε ένα δίγλωσσο βιβλίο, που έγραψε ο κ. Κυρίτσης και παρουσιάστηκε στη Μελβούρνη από τον πολιτειακό πρωθυπουργό της Βικτόριας, Τζον Μπράμι.

Τέσσερα χρόνια τού πήρε να γράψει το βιβλίο. «Στην πρώτη προσπάθειά μου κατέγραψα τις προσωπικές ιστορίες μερικών μόνο βετεράνων. Θα υπάρξει και δεύτερος τόμος, στο μέλλον, με τις προσωπικές ιστορίες και άλλων βετεράνων», καταθέτει.

Ο κ. Κυρίτσης κατάφερε να εντοπίσει 120 βετεράνους ελληνικής καταγωγής. Πιστεύει, όμως, ότι ο συνολικός αριθμός των Ελληνοαυστραλών, εθελοντών και επιστρατευμένων, που πολέμησαν στο Βιετνάμ πλησιάζει τους 200.

Γιώργος Ζαφείρης

«Είδα και έζησα πολλά. Γεύτηκα τον πόνο των κνηγμένων και την απώλεια συναδέλφων μου. Εικόνες σκληρές που εναντιώνονται στο χρόνο και είναι βαθιά χαραγμένες στην ψυχή μου», υπογραμμίζει.

Στο βιβλίο παρουσιάζονται οι Έλληνες βετεράνοι, που

συμμετείχαν στον πόλεμο την περίοδο 1962-1972, με τις αυστραλιανές ένοπλες δυνάμεις.

«Θέλησα να γράψω αυτό το βιβλίο για να κάνω γνωστό στον απανταχού ελληνισμό την ιστορία των ελληνοπαίδων που πήραν μέρος στον πόλεμο του Βιετνάμ μέσα από τις τάξεις του αυστραλιανού στρατού. Τα περισσότερα παιδιά ήταν στρατιώτες ηλικίας 19-20 χρόνων, η τύχη των οποίων ήταν να υπηρετήσουν στον αυστραλιανό στρατό, όταν άρχισε ο πόλεμος του Βιετνάμ το 1962. Πολλοί είχαν γεννηθεί στην Ελλάδα και είχαν έλθει στην Αυστραλία με τους γονείς τους, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, άλλοι γεννήθηκαν εδώ», εξηγεί ο συγγραφέας και προσθέτει:

«Εμένα με ενδιέφερε να “φωτίσω” τους Ελληνοαυστραλούς, που υπηρέτησαν κι έτσι στο βιβλίο αφήνω τους ίδιους να μας πουν, ο καθένας τη δική του ιστορία. Αρκετοί δεν ήθελαν να εξιστορήσουν τα γεγονότα αυτά. Άλλοι εί-

χαν φύγει από τη ζωή στα 40 και 50 τους χρόνια».

Τελικά, στο βιβλίο, που περιλαμβάνει και πλούσιο φωτογραφικό υλικό, συμμετείχαν 45 Έλληνες και Ελληνοαυστραλοί βετεράνοι του Βιετνάμ.

Ο Δημήτρης Φράγκος θυμάται ότι φοιτούσε στο πανεπιστήμιο, όταν κλήθηκε να υπηρετήσει στο Βιετνάμ: «Η επιστράτευση με βρήκε φοιτητή στο πανεπιστήμιο της Μελβούρνης. Προέρχομαι από οικογένεια με πολύχρονη πολεμική ιστορία. Ο πατέρας μου υπηρέτησε στους Βαλκανικούς Πολέμους και ο παππούς μου στον απελευθερωτικό αγώνα του 1821. Όταν ήρθαν τα χαρτιά μου, ο πατέρας μου με κάλεσε και μού είπε “η Αυστραλία είναι η χώρα σου και θα πρέπει να πειθαρχήσεις στους νόμους της”. Παρ’ ότι διαφωνούσα με την επιστράτευση, σεβάστηκα τα λόγια του πατέρα μου και πήγα στον πόλεμο».

Αντίθετα, οι γονείς του

Αναστάσιος Κυρίτσης

Γιώργου Ζαφείρη του πρότειναν να φύγει από την Αυστραλία για να αποφύγει την επιστράτευση. «Όταν ήρθαν τα χαρτιά μου, οι γονείς μου με παρακαλούσαν να φύγω για την Ελλάδα για να μην υπηρετήσω στο Βιετνάμ. Δεν δέχθηκα. Θεώρησα ότι είχα υποχρέωση, ως Αυστραλός πολίτης, να πειθαρχήσω στην εντολή της πατρίδας μου, διότι η Αυστραλία ήταν η μόνη πατρίδα, που είχα γνωρίσει», λέει.

Ο Παναγιώτης Δαμιανάκης από την Τασμανία, τακτικό μέλος των ενόπλων δυνάμεων, υπηρέτησε στο Βιετνάμ δύο φορές, το 1965 και το 1970. «Η ιδιότητά σου στον πόλεμο δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Είτε ήσουν εθελοντής, είτε τακτικό μέλος των ενόπλων δυνάμεων Αυστραλίας, αυτό που σε ενδιέφερε άμεσα ήταν να εκτελέσεις το καθήκον σου, όσο καλύτερα μπορούσες», λέει.